

Samling blev bragt saa vidt, at den fra Rigsdagens Side vilde have været færdig, dersom den blot havde kommet til at sidde et Par Dage længere, og tillige at afgjøre, om den billiger, at den ærede Justitsminister, som i sit Svar paa min Interpellation forleden erklærede, at Regjeringen „havde indtaget en fast Position, som den hverken kunde eller vilde fravige“, nu skal vise denne sin Fasthed ved at opgive sit eget Program og gaae fra det Hele.

Under disse Omstændigheder lægger jeg ikke stor Vægt paa Indholdet af mit Forslag, men, da det har været min Pligt at bringe det i en bestemt Form, skal jeg med et Par Ord yttre mig derom, dog uden at gaae ind paa nogen Detailforhandling og med den udtrykelige Erklæring, at jeg for mit Bedkommende ikke staaer bestemt paa nogen af de i Forslaget indførte Ændringer i Henseende til det, hvorom den høitærede Justitsminister og Rigsdagen i forrige Samling kom hinanden saa nær, at der ikke kan være Tvivl om, at Enighed derom vil opnaaes, naar man først bliver enig om, at Sagen i det Hele nu bør finde en Afgjærelse. Jeg skal bemærke, at jeg som Grundlag har taget Regjeringens Forslag, saaledes som det blev forelagt for det sidste islandske Althing, men at jeg — foruden at foretage nogle uvæsentlige Ændringer i Anordning og Udtryk, som jeg haaber, at man vil erkjende for Forbedringer, men som jeg i modsat Fald ikke skal holde paa — deraf for det Første har udeladt et Par Bestemmelser angaaende Ordningen af den locale Bestyrelse paa Island og de Former, hvorunder Ansvarer mod den af Kongens Ministre, som har den øverste Ledelse af de islandske Sager, skal gjøres gjældende, idet jeg finder, at disse Spørgsmaal have deres rette Plads i Islands særlige Forfatning. Jeg har dernæst udeladt et Par stærke Ytringer, som fandtes i Udkastet, og som kunde have deres Berettigelse, saalænge som man stod overfor modsatte og meget vildfarende Paastande, men med Hensyn til hvilke jeg troer, at man kan give det høist maanedholdende og forstandige Mindretal paa Islands Althing Ret i, at de helst bør udelades, siden man ikke derved gjør nogen Forandring i Hen-

seende til selve Realiteten, og da det dog ikke kan nægtes, at de for meget tilhøre en vis given Situation til, at de egentlig have deres rette Plads i en blivende Lov af forfatningsmæssig Charakter. Ved Siden af disse Udelabelser har jeg kun optaget et enkelt Punkt i Overeensstemmelse med Rigsdagens tidligere Beslutning, nemlig det om Høiesteret, som formeentlig ikke bør savnes i en Lov, som iøvrigt henlægger det hele Justitsvæsen til Islands særlige Anliggender, idet det dog maa være indlysende, at Forandring i Høiesterets Omraade og Virksomhed kun kan skee ved en af Rigsdagen given Lov. Hvad Pengespørgsmaalet angaaer, da er dette et Punkt, hvorpaa jeg naturligviis som Enkeltmand mindst har troet at kunne gjøre nogen personlig Mening gjældende under Sagens nuværende Stilling. Jeg har da taget Maximum af, hvad der har været foreslaaet af det forrige Udvalg her i Landstinget; men ogsaa herom troer jeg, at fornyet Forhandling med Regjeringen vil føre til Enighed. Derimod maa jeg ganske særlig henlede det ærede Things Opmærksomhed paa Slutningsparagraffen, § 8, hvori det hedder, at „denne Lov, der træder i Kraft samtidig med den i § 1 omhandlede Forfatningslov for Islands særlige Anliggender, bekjendtgjøres paa Island tilligemed Danmarks gjennefmte Grundlov af 5te Juni 1849 i det danske og islandske Sprog“. Vedtages dette, vil Følgen deraf være den, at saavel denne Lov som Rigets Grundlov skulde bekjendtgjøres paa Island strax, saasnart Loven har faaet Kongens Samtykke, men at den først vil træde i Virksomhed til den Tid, da det nødvendige Supplement, nemlig den særlige Forfatning for Island udstedes af Kongen. Hvornaar og hvorledes denne sidste Forfatning skal udstedes, det er Noget, som vi derimod bør overlade til Kongen. Jeg skjønner ikke rettere, end at, hvad jeg saaledes har foreslaaet, fuldstændig stemmer overeens med den Hensigt, i hvilken den høitærede Justitsminister har deelt det tidligere under Et affattede Lovforslag i tvende Forslag, hvoraf det ene kun vedrører Kongen og Althinget, det andet derimod kun kan faae Lovskraft ved at vedtages af Rigsdagen, hvilken Deling jo netop gaaer ud paa,